

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/258/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014200581
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1014200581.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne A. F., bytom C., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou MARCO & LUCAS Legal, s.r.o., so sídlom Rovinka 498, 900 41 Rovinka, proti žalovanému Ministerstvu dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Slobody 6, 810 05 Bratislava, za účasti S. F., bytom C., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou SCHUBERT & partners, s.r.o., so sídlom Vánsovej 2, 811 03 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 05132/2014/B622-SV/05093/Pek zo dňa 12. februára 2014, o odvolaniach žalovaného a účastníčky konania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/76/2014-158 zo dňa 14. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/76/2014-158 zo dňa 14. mája 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 05132/2014/B622-SV/05093/Pek zo dňa 12.02.2014, ktorým zrušil rozhodnutie Okresného úradu Nitra, odboru výstavby a bytovej politiky č. OU-NR-OVBP2-2013/06163-4 zo dňa 10.10.2013, podľa § 250j ods. 2 písm. d) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov je založená na nedostatku dôvodov skutkových v odôvodnení predmetného správneho rozhodnutia. Ide o situáciu, keď správny orgán oprel rozhodovacie dôvody o skutočnosti v konaní vôbec nezisťované, prípadne zistené v rozpore so zákonom alebo situáciu, keď nie je vôbec zrejmé, či nejaké dôkazy boli vo veci prevedené. V tejto súvislosti krajský súd poukázal aj na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho správneho súdu Českej republiky A544/2002-25. Rozhodnutie musí byť založené na takých podkladoch, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci (§ 46 Správneho poriadku).

V predmetnej veci nemožno podľa názoru krajského súdu odhliadnuť od všeobecne uznávaných právnych princípov administratívneho konania, ako aj právo účastníka konania byť vypočutý, právo

účastníka konania vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, právo navrhovať v konaní dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, právo oboznámiť sa s odôvodnením administratívneho aktu. Uvedené práva nemala ako a kedy žalobkyňa uplatniť, čo krajský súd považoval za podstatnú vadu konania. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že nie je možné súhlasiť s právnym názorom žalovaného správneho orgánu, a síce, že žalobkyňa nie je nutné považovať za účastníčku konania, nakoľko jej účastníctvo v konaní priamo vylučuje ust. § 65 ods. 3 zákona o správnom konaní. Ako vyplynulo z dokladov nachádzajúcich sa v administratívnom spise žalobkyňa je vlastníčkou stavby, ktorá sa nachádza na susednom pozemku pare. č. 703/143, k.ú. S., evidovanom na LV č. XXXX. Vzhľadom k tejto skutočnosti, že ide o susednú stavbu v zmysle ust. § 57 ods. 1 písm. b) a § 139 ods. 2 písm. d) stavebného zákona, navrhovateľka je v zmysle stavebného zákona účastníčkou predmetného konania. V danom prípade ide preto podľa názoru krajského súdu o podstatnú vadu konania, keď žalovaný správny orgán s ňou ako s účastníčkou konania nekonal.

Krajský súd ďalej konštatoval, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Napriek skutočnosti, že žalovaný rozsiahlym spôsobom opisuje zistený skutkový stav, samotné odôvodnenie rozhodnutia podľa názoru krajského súdu absentuje. Odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa náležitosti podľa ust. § 47 ods. 3 Správneho poriadku, keďže v ňom správny orgán neuviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri aplikácii právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania.

Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé, akým spôsobom sa žalovaný vysporiadal s námietkami žalobkyne, ktoré táto opakovane predkladala do administratívneho spisu a z ktorých vyplýva, že predmetná stavba „Prístrešku a oplatenia“ nie je drobnou stavbou, resp. z odôvodnenia tohto rozhodnutia nie je dostatočne zrejmé, aké dôkazy žalovaný vykonal na objasnenie skutočností, či predmetná stavba „Prístrešok a oplatenie“ môže byť v zmysle ust. § 139b ods. 6 stavebného zákona považovaná za tzv. „drobnú stavbu“. Z odôvodnenia rozhodnutia podľa názoru krajského súdu nijako nevyplýva, že žalovaný správny orgán za týmto účelom vo veci doplnil dokazovanie, vyplýva z neho len skutočnosť, že opísal stav z obsahu rozhodnutia mesta Želiezovce zo dňa 05.06.2013. Rovnako z odôvodnenia rozhodnutia podľa názoru krajského súdu nevyplýva, ako sa žalovaný správny orgán vysporiadal so skutočnosťou, že predmetná stavba sa nachádza v ochrannom pásme verejného vodovodu a kanalizácie, ani sa nevysporiadal so skutočnosťou, že stavebný úrad nemôže udeliť výnimku, resp. povoliť, či zobrať na vedomie, aby sa v takomto ochrannom pásme postavila stavba.

Podľa názoru krajského súdu Okresný úrad v Nitre, Odbor výstavby a bytovej politiky svojim rozhodnutím zo dňa 10.10.2013 postupoval v súlade so zákonom, keď zrušil rozhodnutie mesta Želiezovce č. 10395/2012-Buch zo dňa 05.06.2013 z dôvodu, že prvostupňový správny orgán (mesto Želiezovce) nepostupoval v predmetnom konaní správne, keď na základe nedostatočného zistenia stavu veci a nesprávneho aplikovania vysvetlenia právnych predpisov oprel rozhodnutie o zastavení konania o nedostatočne zistený skutkový stav.

Na základe uvedeného je možné podľa názoru krajského súdu konštatovať, že žalovaný ako odvolací orgán nevenoval dostatočnú pozornosť odôvodneniu svojho rozhodnutia, nakoľko v ňom nereagoval na všetky návrhy uvedené v námietkach žalobkyne. Pre posúdenie dôvodnosti uvedených námietok bude však podľa názoru krajského súdu potrebné doplniť dokazovanie za účelom riadneho zistenia skutkového stavu, pretože doterajšie zistenia žalovaného sú pre rozhodnutie, podľa názoru krajského súdu, nedostačujúce. Krajský súd je názoru, že v predmetnej veci doteraz nie je dostatočným spôsobom preukázané, či predmetnú stavbu je možné považovať za tzv. drobnú stavbu, ako aj skutočnosť umiestnenia tejto stavby, pretože ak by boli tvrdenia žalobkyne pravdivé, znamenalo by to, že uvedená stavba je postavená na cudzom pozemku. S touto otázkou sa žalovaný správny orgán v preskúmanom rozhodnutí nijakým spôsobom nevysporiadal.

Keďže je podľa názoru krajského súdu nepochybné, že z odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu musí vyplývať, čo bolo podkladom pre toto rozhodnutie a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov

správny orgán riadil, krajský súd s poukazom na ust. § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania.

Vo včas podanom odvolaní žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu zrušil. Žalovaný má za to, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň sa nestotožnil s názorom krajského súdu uvedenom v napadnutom rozsudku.

V odvolaní uviedol rovnaké argumenty ako k podanej žalobe a navyiac poukázal aj na skutočnosť, že krajský súd (tak ako aj okresný úrad) sa nielenže vôbec nezaoberali otázkou práv nadobudnutých dobromyseľne, ale v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu absentuje akákoľvek zmienka o tom, z akých dôvodov krajský súd v rámci konania a rozhodovania v danej veci neprihliadal na tieto práva zakotvené v § 65 ods. 2 Správneho poriadku napriek skutočnosti, že žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne rozsiahlym spôsobom vytýka v rámci najzávažnejších pochybení okresného úradu v jeho rozhodovacej činnosti aj práve túto skutočnosť, ktorá vo všeobecnosti tvorí neoddeliteľnú súčasť preskúmania rozhodnutí mimo odvolacieho konania.

Žalovaný opätovne zdôraznil, že pri uplatnení inštitútu mimoriadneho opravného prostriedku je potrebné rešpektovať stabilitu práv nadobudnutých právoplatným rozhodnutím. Povinnosťou správneho orgánu pri rozhodovaní podľa § 65 ods. 2 Správneho poriadku je zväziť, či práva nadobudnuté na základe právoplatného rozhodnutia boli nadobudnuté dobromyseľne a či môžu byť zmenou alebo zrušením rozhodnutia dotknuté.

Žalovaný k danému konkrétnemu prípadu dodal, že keďže sa jedná o dve drobné stavby vo veku 20 a 24 rokov (drobná stavba „Prístrešok a opletenie“ a drobná stavba „Prestrešenie“) a keďže stavebníkmi boli v konaní na stavebnom úrade predložené doklady preukazujúce riadne povolenie týchto drobných stavieb v rokoch 1990 a 1994, považuje minimálne za neštandardné začínať v takomto prípade konanie mimo odvolania a v rámci tohto konania rozhodnutím zrušiť všetky stavebníkmi legálne nadobudnuté práva, a to navyše bez akéhokoľvek ohľadu na práva nadobudnuté dobromyseľne, tak ako to uskutočnil v rámci svojej rozhodovacej činnosti okresný úrad a následne svojim rozsudkom krajský súd. Uvedené skutočnosti sa netýkajú tretej drobnej stavby, ktorá nebola predmetom daného konania a rozhodovania. Skutočnosť, či sa v poradí tretia stavba "Zateplenie domu, výmena okien, strešnej krytiny, oprava prístrešku, oprava oplatenia a príslušných chodníkov" uskutočnila, resp. sa v súčasnosti uskutočňuje na základe stavebného povolenia alebo bez neho tak, ako to určil stavebný úrad, je príslušný v rámci svojej pôsobnosti len stavebný úrad.

K právnenému názoru krajského súdu, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného „je založená na nedostatku dôvodov skutkových v odôvodnení predmetného správneho rozhodnutia“, žalovaný uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením krajského súdu aj z toho dôvodu, že konal a rozhodoval v odvolacom konaní a vo výroku svojho rozhodnutia taxatívne uviedol ustanovenia právneho predpisu, pochybení ktorých sa okresný úrad vo svojom rozhodnutí dopustil. Má za to, že z výroku rozhodnutia žalovaného a z jeho odôvodnenia jednoznačne vyplýva, že okresný úrad vydal rozhodnutie v rozpore s § 46 Správneho poriadku, keď porušil § 32 ods. 1 a 2 Správneho poriadku a § 65 Správneho poriadku, keď sa v konaní a rozhodovaní vôbec nevysporiadal s otázkou práv nadobudnutých dobromyseľne.

K právnenému názoru krajského súdu, že ide o podstatnú vadu v konaní a rozhodovaní žalovaného, keď tento správny orgán nejednal so žalobkyňou ako s účastníčkou konania uviedol, že v danom prípade ani okresný úrad nezahrnul do okruhu účastníkov konania žalobkyňu a v tomto prípade to krajský súd nedefinoval ako „podstatnú vadu“ v rozhodovacom procese okresného úradu. Žalovaný k uvedenému opätovne dodáva, že v konaní mimo odvolania nie je správny orgán oprávnený meniť (zuzovať, rozširovať) okruh účastníkov konania.

K právnemu názoru krajského súdu, že žalovaný nezistil dostatočne, či sa jedná o drobné stavby a vôbec sa nezaoberalo skutočnosťou, že predmetná stavba sa nachádza na cudzom pozemku, žalovaný opätovne uviedol, že preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, a preto je správny orgán povinný rešpektovať právny a skutkový stav existujúci v čase vydávania právoplatného rozhodnutia. Akékoľvek dodatočné zabezpečovanie dôkazov správnym orgánom, resp. akceptácia takýchto dôkazov v rámci preskúmania rozhodnutia v konaní mimo odvolania je jednoznačne v rozpore so zákonom - t. j. s § 65 ods. 3 Správneho poriadku. V intenciách cit. ustanovenia správny orgán musí vychádzať len z právneho stavu a skutkových okolností v čase vydania rozhodnutia - t. j. z dokladov, ktoré sú súčasťou predloženého spisového materiálu.

Proti rozsudku krajského súdu podala odvolanie aj účastníčka konania, ktorá navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a aby v plnom rozsahu vyhovel žalobe alebo aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odvolaní poukázala na predmetný skutkový stav veci a odvolanie odôvodnila tým, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho posúdenia veci.

Účastníčka konania uviedla, že na strane žalobkyne absentuje aktívna legitímácia v celom konaní, a to z dôvodu, že nie je vlastníkom susediaceho pozemku s pozemkom účastníčky konania, ale pozemkom vo vlastníctve mesta Želiezovce. Súhlasí s tvrdením žalovaného vo vyjadrení k žalobe zo dňa 22.05.2014, ktorý odôvodňuje nemožnosť rozšíriť okruh účastníkov o žalobkyňu s prihliadnutím na ust. § 65 ods. 3 Správneho poriadku.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že podané odvolanie je nedôvodné, a preto navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu potvrdil. Žalobkyňa má za to, že rozhodnutie žalovaného nie je zákonné, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je možné zistiť, akými úvahami bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a na základe akej úvahy dospel k určaniu výšky sankcie. (?) Ochrana práv účastníkov konania, ale aj zákonnosť rozhodnutia a jeho súlad s právnymi predpismi musí byť zaručená. Tieto predpoklady správny orgán ani neskúmal, čím došlo k hrubému porušeniu povinnosti zistiť skutočný stav veci, čo je v rozpore s ust. § 3 ods. 5 a ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku.

Žalobkyňa sa nestotožnila ani s názorom žalovaného, že žalobkyňu nie je možné považovať za účastníčku konania a v tejto súvislosti sa stotožnila s názorom krajského súdu.

Tvrdenie žalovaného, že ide o drobnú stavbu „Prístrešku a oplotenia“ uskutočnenú v roku 1990 a drobnú stavbu „Prestrešenie“ uskutočnenú v roku 1994 je absolútne zavádzajúce, keďže nová budova prístrešku v zmysle § 139b ods. 6 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku presahuje zákonom povolenú výmeru 25 m².

K umiestneniu stavby „Prístrešok a oplotenie“ a tvrdeniu žalovaného, že pozemok parc. č. 56/3 je vo vlastníctve Mestského úradu Želiezovce, ako aj skutočnosť kompenzácie chýbajúcich 36 m² posunom hraníc pozemku parc. č. 703/6 na úkor časti pozemku parc. č. 56/3 so súhlasom Mestského úradu Želiezovce je podľa názoru žalobkyne absolútne v rozpore so zákonom č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách a o zmene a doplnení zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach, a to z dôvodu, že sa jedná o stavbu, ktorá je postavená v ochrannom pásme verejného vodovodu a kanalizácie. Zákon o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách takisto neumožňuje stavebnému úradu, v tomto prípade Mestskému úradu Želiezovce, udeľovať výnimky pri umiestňovaní stavieb v ochrannom pásme vodovodov a kanalizácií.

Vo vyjadrení k odvolaniu účastníčky konania žalovaný uviedol, že sa s obsahom odvolania v plnom rozsahu stotožnil, pričom poukázal na svoje podané odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolania sú dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29.11.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 2 O. s. p., žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konat' malo.

Podľa § 65 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb., správny orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia ho zruší alebo zmení, ak bolo vydané v rozpore so zákonom, všeobecne záväzným právnym predpisom alebo všeobecne záväzným nariadením. Pri zrušení alebo zmene rozhodnutia dbá na to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli čo najmenej dotknuté.

Podľa § 65 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb., pri preskúmaní rozhodnutia vychádza správny orgán z právneho stavu a skutkových okolností v čase vydania rozhodnutia. Nemôže preto zrušiť alebo zmeniť rozhodnutie, ak sa po jeho vydaní dodatočne zmenili rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých pôvodné rozhodnutie vychádzalo.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté. Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postup sa postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p.

Z obsahu spisu, ako aj odvolaní žalovaného i účastníčky konania podanými proti rozsudku krajského súdu je zrejmé, že namietali aktívnu legitimáciu žalobkyne na podanie predmetnej žaloby.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd SR v prvom rade skúmal, či sú dané podmienky aktívnej

procesnej legitímácie žalobkyne. Po preskúmaní spisového materiálu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, sa odvolací súd nestotožnil s právnym záverom krajského súdu, podľa ktorého je žalobkyňa vlastníčkou stavby, ktorá sa nachádza na susednom pozemku parc. č. 703/143, k. ú. S., evidovanom na LV č. XXXX a vzhľadom na túto skutočnosť je žalobkyňa v zmysle § 57 ods. 1 písm. b) a § 139 ods. 2 písm. d) stavebného zákona účastníčkou predmetného konania.

Najvyšší súd uvádza, že predmetom konania je drobná stavba „Prístrešok a oplotenie“, ktorá bola uskutočnená na základe súhlasu príslušného stavebného úradu po jej riadnom ohlásení v roku 1990 a drobná stavba „Prestrešenie“, ktorá bola riadne príslušnému úradu vopred ohlásená v roku 1994, tak ako to vyplýva z rozhodnutia č. 10395/2012-Buch zo dňa 05.06.2013. Tretia stavba „Zateplenie domu, výmena okien, strešnej krytiny, oprava prístrešku, oprava oplotenie a príslušných chodníkov“, ktorá bola ohlásená v roku 2010 a na ktorú sa žalobkyňa odvoláva, nie je predmetom konania a rozhodovania.

Z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobkyňa sa stala vlastníčkou spornej nehnuteľnosti v roku 1995. Titulom nadobudnutia nehnuteľnosti bolo Uznesenie č. D 1152/94, D not 246/94 zo dňa 19.07.1995, Z-4556/95 zo dňa 10.10.1995.

Najvyšší súd uvádza, že súd má posudzovať, či žalobca je osobou oprávnenou na podanie žaloby v súlade s § 250 ods. 2 veta prvá O.s.p., s ohľadom na tvrdené ukrátenie na subjektívnych právach žalobcu. Aktívna procesná legitímácia žalobcu, ako procesná podmienka v zmysle § 250 ods. 2 O.s.p., ktorá robí procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie žaloby, v sebe zahŕňa kumulatívne dva predpoklady, a to postavenie účastníka správneho konania a súčasne ukrátenie na právach napadnutým rozhodnutím, vydaným v správnom konaní. Súd má v každej konkrétnej veci v intenciách citovaných zákonných ustanovení posudzovať, či žalobca spĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitímácie na podanie žaloby v správnom súdnictve. V konaní podľa piatej časti O.s.p. súd poskytuje ochranu len subjektívnym právam žalobcu.

K aktívnej legitímácii žalobcu najvyšší súd odkazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 228/2011-9 zo dňa 02.06.2011 podľa ktorého, „...Legislatívna konštrukcia správneho súdnictva v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku vychádza z čl. 46 ods. 2 ústavy, podľa ktorého sa na súd vo veci preskúmania rozhodnutia orgánu verejnej správy môže obrátiť ten, kto tvrdí, že bol týmto rozhodnutím na svojich právach ukrátený, pričom ústava umožňuje zákonodarcovi obmedziť možnosti prístupu jednotlivca na súd a zároveň ustanovuje hranice takej možnosti tým, že preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd nesmie byť spod právomoci súdu vylúčené. Zákonodarcia ustanovil obmedzenia a podmienky súdnej kontroly správnej moci v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Na aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Ako vyplýva z uvedeného, samotné postavenie účastníka v správnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie.“

Zo skutkového stavu je tak zrejmé, že žalobkyňa sa stala vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti v roku 1995 a predmetné drobné stavby boli uskutočnené v roku 1990 a 1994, teda pred tým, ako sa žalobkyňa stala vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti. V čase povolenia predmetných stavieb tak žalobkyňa nemohla byť účastníčkou správnych konaní a ani nemohla byť ukrátená na svojich subjektívnych právach.

Najvyšší súd zároveň konštatuje, že krajský súd sa pri posudzovaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného nevysporiadal s ust. § 65 ods. 3 Správneho poriadku, podľa ktorého pre správny orgán je pri

preskúmaní rozhodnutia mimo odvolaciemu konania rozhodujúci právny stav v čase vydania rozhodnutia. Ak medzi vydaním rozhodnutia a preskúmaním rozhodnutia mimo odvolaciemu konania dôjde k zmene právnych predpisov, nie je podstatné znenie nového právneho predpisu, ale znenie právneho predpisu platného a účinného v čase, keď bolo preskúmané rozhodnutie vydané. Rovnako je pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia podstatný skutkový stav, ktorý existoval v čase vydania rozhodnutia. Zmena skutkových okolností prípadu po vydaní rozhodnutia nemôže mať za následok zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania len z dôvodu okolností, ktoré v čase vydania pôvodného rozhodnutia ešte neexistovali. Z uvedeného dôvodu je vytknutie krajského súdu správneho orgánu nedoplnenie dokazovania, ktoré je nad rámec stavu, ktorý existoval v čase povolení na uskutočnenie stavieb v roku 1990 a 1994, práve v rozpore s ust. § 65 ods. 3 Správneho poriadku.

Krajský súd sa rovnako nevysporiadal ani s § 65 ods. 2 Správneho poriadku, teda či účastníčka konania konala v správnych konaniach v roku 1990 a 1994 dobromyseľne, to znamená či práva jej priznané nadobudla v dobrej viere a bez snahy uviesť správny orgán do skutkového omylu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na uvedené skutočnosti napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 2 O.s.p.

V ďalšom konaní krajský súd vec znova prejedná a rozhodne o nej, pričom sa musí náležite vysporiadať s posúdením aktívnej legitímácie žalobkyne na podanie žaloby a s ust. § 65 ods. 2 a ods. 3 Správneho poriadku, a to vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu. Ostatnými námietkami odvolateľov sa odvolací súd nezaoberal, nakoľko zistil závažný dôvod odôvodňujúci zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e príпустný opravný prostriedok.